

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА СОЛЕДАД

chitanka.info

Барът беше малък и опушен, с няколко маси и дълъг бар-плот, зад който стоеше най-страшният тип, пред когото Соледад се бе изправяла някога. Беше с две глави по-висок от нея, имаше черна, много къса коса и черни очи, които сякаш нямаха зеници. Приличаше на 35-годишен, но около очите и устните му имаше дълбоки бръчки. Гледаше я изпитателно, когато с тих глас му обясни, че търси работа.

— Имаш ли осемнадесет?

— На двацет съм — отвърна тя и бръкна в джоба за документите си. Онзи махна с ръка.

— Търся си човек, но ми се искаше да е с някакъв опит. Къде си работила преди?

— Тук-там — лаконично отвърна момичето. — Вижте, нуждая се от работата, така че ще придобия опит достатъчно бързо.

Чернокосият поразмисли, после кимна:

— Имам само едно условие. Кажа ли ти стой зад бара, стоиш. Кажа ли ти покрий се, се покриваш. Имаме доста напечени дни тук, ясно? Никакви къси поли, никакви дълбоки деколтета. Ще ти плащам на две седмици, по седем кинта на час. Видя ли, че се справяш, ще говорим пак. Ще почиваш сутрините и ще идваш от четири след обяд до когато затворим. Сега иди в кухнята и кажи на Серхио да ти намери униформа. Въпроси?

— Благодаря ви.

— Казвам се Данте. Няма нужда от „вие“. Как ти е името?

— Соледад. Но ми казват Сол за по-кратко.

Серхио се оказа огромен колумбиец с гръмък глас и огромна коса, която, докато беше на работа, прибираше под смешна мрежеста шапка. Не съвсем успешно.

— Казах му аз на Данте да вземе човек, ама имах предвид нещо по-яко. На колко години си, Бичо^[1]?

— На двацет — послушно повтори Соледад. — А за силата дай да пробваме, ако искаш...

Колумбиецът се позасмя и я заведе в малка стаичка зад кухнята.

— За да се преобличаш. Ние с Данте не я ползваме, щото няма какво толкоз да крием. Ето ти и тениска на бара, това ти е униформата. И един приятелски съвет — никакви къси поли и дълбоки деколтета. Ще спестиш проблеми на всички ни.

Тъй като ме гледаш, представяш ли си ме с къса пола — промърмори Сол. Серхио й метна измерващ поглед и отвърна:

— Мда. Там е работата, че си те представям. Колумбийка ли си?

— Бразилка. Ама живея тук вече четиринайсет години.

— По акцента ти не мога да кажа, че не си испанка. Само дето си готина, това те издава. Ако някой ти създава проблеми там отвън и Данте го няма, викай, чу ли?

Сол облече тениската направо върху полото си. Не беше сигурна дали започва веднага, но излезе в бара. Данте сервираше кафе на двама клиенти. Като свърши с тях, се обърна към нея:

— Добре, в началото ще чистиш масите и бара, включително и след като затворим. Ако няма много клиенти, ще взимаш поръчките от масите и ще ги изпълняваш. Ако са много — стоиш зад бара да ми помагаш. Ясно?

— Ясно — отвърна тя и потри длани в дънките си. Бяха мокри от нерви. Данте се направи, че не забелязва и рече:

— Заемай се с масите, тъкмо да свикваш.

И Сол се зае.

Времето минаваше неусетно, макар че тя прекарваше повече време зад бара. Постепенно свикна и със страховитите лица на посетителите — кварталът не беше от спокойните и полицията идваше поне веднъж на вечер по някакъв повод. В бара като цяло идваха едни и същи хора и тя свикна с тях, а и те с нея. Не си правеше илюзии — бяха мъже, които, ако я срещнеха някоя нощ на улицата и не я познаваха, нямаше да й простят, но фактът, че работеше за Данте, някак необяснимо ги респектиреше.

Само в началото имаше няколко инцидента, но след като се намеси Данте, а веднъж и Серхио, нещата поутихнаха. Е, и сега не й се разминаваше някое плясване по задника и солени приказки, когато не можеха да ги чуят, но това беше нищо в сравнение с нещата, които понасяше в къщи.

Постепенно започна да идва с нетърпение, час, понякога два преди началото на смяната си. Не можеше да понася да седи в тесния апартамент, където живееше дванайсет човека. Или да търпи крясъците на приятеля си и мръсните погледи на дружките му.

Два месеца по-късно вече работеше на равни начала с Данте зад бара и се справяше почти толкова добре като него. Една вечер, след

като затвориха и тя свърши чистенето, Данте я повика при себе си.

— Харесва ми как работиш. Ето ти парите. Искаш ли да правиш повече часове?

— Искам.

— В къщи няма ли да имаш проблеми?

Соледад сви рамене. Как да му каже, че след поредната доза на приятеля ѝ не му пукаше за нея. И че след следващата бутилка текила винаги имаше проблеми.

Истината беше, че след като се прибереше, я чакаха чистене и пране, докато останалите спяха или изтрезняваха, или се напиваха отново.

— Искам само една сутрин свободна — отвърна тя. — През останалото време мога да идвам, когато и ти идваш.

— Кой ден имаш предвид? Неделя?

— Предпочитам работен ден. Да кажем сряда?

— Става. Лека нощ сега.

Прибра се тихо, с надеждата да не събуди приятеля си, но се излъга — той я чакаше и пиеше с двама от приятелите си. Последва я в кухнята:

— Защо се забави?! Да нямаш нещо с оня тип там?!

Соледад му подаде плика с парите и пренебрегна въпроса:

— От утре почвам да ходя и през деня.

— Моля?! Тоя луд ли е? Няма да му работиш толкова време. Имаш работа и тук.

— Ако аз не работя, кой ще плаща наема, а?!

Преди още да е довършила, шамарът изплющя като изстрел.

— Кучко смотана, какво искаш да кажеш? Много ти се вдигна нещо самочувствието. Ти си там и работиш, само защото аз те пускам, ясно? Внимавай да не си променя мнението. А и какво си мислиш, а? Оня те държи там, само за да има някоя да му пуска редовно. Това ли правиш ти, а?! Курва с курва! Знаем те аз каква беше, като те взех при себе си! Ако не бях аз...

— Ако не беше ти, щях да живея с някой друг — отреза го тя, макар да знаеше, че ще си плати. И не се излъга — юмрукът му се стовари върху лицето ѝ — не достатъчно силно, за да ѝ счупи носа, но тежкия му пръстен я разкървави.

— Това ти е задето не ме оценяваш — студено я осведоми той. — Направи ми сандвич, гладен съм.

Соледад му направи сандвич и после се зае да измие кръвта от лицето си. Поля се с малко орухо^[2] и си сложи лед. Не знаеше ако се подуе как ще се появи на работа. Плачеше й се. Винаги когато срещнеш в живота си хора, които я възприемаха като нормална, се появяваше той и я дръпваше надолу. И после съжалението в погледите я караше да бяга, отново и отново.

Не се беше подула много на сутринта, но резката от пръстена си седеше на мястото. Данте я видя, но не каза нищо. А Серхио я потупа по рамото и промърмори:

— Добре че няма да остане белег. Явно не си от най-сръчните в къщи.

— И мама така казваше — отвърна му сухо Соледад и се зае с работата си.

— Иди да помогнеш на Серхио да изчисти и затворете — рече й Данте. — Аз трябва да изляза.

В кухнята нямаше кой знае колко за чистене, Серхио държеше всичко под контрол и там рядко цареше безпорядък. Той направи по един сандвич и седнаха на малката масичка до задната врата. Колумбиецът свали тениската си и сбърчи нос:

— Смърдя на скара от километри. Нищо чудно, че кучето на моето момиче ме обича толкова.

На кръста си носеше колан от нещо като канап, сплетен на хиляди възелчета.

— Готин колан — подметна Сол, дъвчейки. — Да не си тренирал нещо?

— Направи го момичето ми. Хубав е, нали? Има 793 възела. И всеки ден нараства с по един.

— Какво значи?

— 793 дни без капка алкохол. 794 с днешния.

— Цяло чудо е, че си успял да се измъкнеш — промърмори тя. Мислеше за пастрока си, и за приятеля си, и за хилядите, които продължаваха да са зависими.

— Не е чудо. Трагедия беше. Но явно имах нужда от това, за да се откопча — Серхио се вторачи в огромните си ръце, забравил за яденето. — Беше преди две години и четири месеца близо. С Кармен

бяхме заедно от близо година, а аз пиех като луд. Не изтрезнявах, не се задържах на работа... Тя се опитваше да ме промени, но знаеше, че не го ли поискам аз... Една вечер се скарахме жестоко и аз я ударих в корема. За първи и единствен път и вдигнах ръка. Тя се преви на две и заплака от болка. После дойде кръвта. В болницата ни казаха, че е загубила бебето, което е носила, заради удара. Нашето бебе. Искаха да ме осъдят, но тя не им даде. Накара ме да се закълна там на място, накара ме да обещавам да не близна повече алкохол през живота си — той изтри сълзите си с ръка и направи опит да се усмихне. — Така и сторих. Сега пробваме за второ, да ти кажа. Не съм сигурен, че го заслужавам, нито пък, че заслужавам нея.

Соледад го зяпаше безмълвна. После хвана ръката му и леко я стисна.

— Заслужаваш го. Ще бъдеш страхотен баща.

— Благодаря. Само времето ще покаже — Серхио метна недоядения сандвич в коша. — Сега давай да си ходим. Имам нужда да се прибера в къщи.

Сол сподави въздишката си, но колумбиецът и метна един поглед.

— Той няма да спре, знаеш. Няма да спре, докато не те убие.

— Какво пък! — сви рамене момичето. — Така ми било писано.

Помълчаха малко, после Соледад подметна:

— А коланът на Данте къде е?

Серхио се усмихна тъжно и почука с пръст слепоочието си:

— Неговият колан е тук вътре и го стяга адски много. Понякога се чудя как не е експлоадирал още. Като тенджерата под налягане с развален клапан е.

Тя се засмя, после погледна часовника и подскочи:

— Майко мила, закъснях. Ще ме убие!

Соледад се събуди цялата в пот, трепереща и уплашена. От деня, в който бе напуснала дома си преди пет години, винаги сънуваше един и същ сън преди да има какъвто и да е проблем. В съня и огромни талози бистра вода я заливаха и давеха, пречеха ѝ да вика за помощ и тя само се опитваше да се измъкне и не можеше дори да извика.

Не беше сигурна какво значеше това, но вече трета поредна нощ се будеше по един и същ начин. Знаеше, че няма повече да успее да заспи, така че стана и си взе душ. Всички спяха за нейна най-голяма

радост. Чувстваше се ужасно уязвима с всичките тия разгонени помяри около себе си.

Макар че не си го признаваше, безсънните нощи и се отразяваха. Усещаше тревожните погледи на Серхио, дори Данте я беше попитал всичко наред ли е. Знаеше, че ако им разкаже за съня, най-много да умрат от смях. Пък и реално погледнато нищо й нямаше. Дори нещата в къщи бяха спокойни. По-късно, много по-късно тя си даваше сметка, че всичко е било затишие пред буря.

Същата вечер закъсна, защото последните клиенти бяха упорити и не им се тръгваше. Прибра се тичешком, но на площадката я чакаше хазайката й — беше я чула докато се качва по стълбите, за съжаление, живееха не само в един блок, ами и на един етаж.

— Дължите ми наем за два месеца, момиче!! — каза й тя с тон на презрение. — Ако не ми платите до понеделник ще се обадя в полицията.

— Но аз... мисля, че ви платихме...

— Само с мислене не се стига далеч, мойто момиче! — изсмя се лелката и й обърна гръб.

Соледад се качи горе побесняла. Стаята беше пълна с хора, но тя изобщо не си даде сметка за това:

— Ела веднага! — изсъска на приятеля си и отиде в тяхната стая. Той я последва веднага и по начина, по който затръшна вратата, момичето разбра, че няма да й се размине, но вече не можеше да спре.

— Плати ли наема?! Дадох ти пари и ти ми се закле, че ще го платиш!

— Не е твоя работа да ми казваш какво да правя, кучко!

— Не е моя работа ли?! А къде ще живеете ти и приятелчетата ти, ако до понеделник не успеем да платим наема за два месеца?!

— Ще ги платим — подозрително спокойно й отвърна той. — Хорхе ти е навит за 50 кинта. Ще се намерят и други, дето да ми платят, за да те чукат.

Тя се хвърли с нокти към лицето му, но преди да успее да направи каквото и да е, той я стисна за врата. Очакваше да я пусне бързо, но, когато той продължи да стиска и всичко взе да потъмнява наоколо й, осъзна, че е грешила.

Свести се на пода в стаята. Не знаеше колко е часът, нито какво е станало. Слава богу, беше си с дрехите, значи поне не я беше

използвал, докато е била в безсъзнание. Не беше от хората, дето биха се тормозили да я обличат. Нито пък приятелчетата му. Изправи се и погледът ѝ попадна в огледалото. На врата ѝ се бяха оформили две огромни лилави петна на местата, където ръцете му се бяха впивали в шията ѝ. Соледад изхлипа тихичко и ги докосна с пръсти. Още не можеше да повярва, но си даваше сметка какво ще се случва занапред, ако останеше.

Взе раницата си и натъпка малкото си дрехи и вещи.

В коридора беше тихо. Докато се промъкваше към входната врата, видя, че всички бяха потънали в пиянски сън. Чу шум от банята и побърза да излезе.

Осъмна на една пейка близо до бара. Не знаеше къде ще отиде, нито какво ще прави. Нямаше пукната стотинка, но мислеше да помоли Данте за аванс. Чувстваше се жалка, но знаеше, че от това по-долу вече не би могла да падне.

Когато видя, че Данте отваря вратата, измъкна шалче от раницата и го върза около врата си. Денят обещавахе да е горещ, но не искаше да се виждат следите от унижителната сцена.

Серхио видя раницата, видя и шалчето на врата ѝ, но не каза нищо. Само ѝ подметна:

— Хей, Бичо, двамата с Кармен решихме да ти направим подарък.

Подаде ѝ пеперуда^[3] и ѝ смигна:

— И внимавай, че каквато си ми несръчна...

Не можа да му каже нищо.

През целия ден се чудеше как да помоли Данте за аванс. И къде можеше да отиде след края на работния ден, ако ще и милион да имаше?!

Така и не можа да му каже нищо.

Заради топлото време имаха много клиенти и работата беше непрекъсната. Наложил се да помага дори в кухнята, макар че Серхио контролирал ситуацията.

Към един и половина през нощта така и не бе успяла да говори с Данте. Изчисти бара и влезе в кухнята, за да довърши там, но колумбиецът вече бе оправил всичко и я чакаше със сандвич и бутилка кола в ръката. Седна при него, но нямаше апетит. Развърза шалчето от врата си — задушаваше я.

Майко мила, добре те е подредил! — възкликна Серхио. — Що за кучи син е тоя твой приятел?!

Соледад само поклати глава и сълзите сами тръгнаха.

Хей, хей, недей така! Всичко е наред! Искаш ли да поговоря с него?

— Аз си събрах нещата. Няма повече да се върна там — тя му разказа с няколко думи за случилото се.

— И сега?

— Нямам идея.

Двамата помълчаха и в този момент влезе Данте. Видя следите на шията ѝ и се закова на място. Тишината взе да става неловка, затова момичето се изкашля и промълви:

— Данте... исках да говоря с теб...

Серхио стана и се изнесе от стаята, пожелавайки лека нощ в движение.

— Няма да работиш повече за мен? Затова ли те е бил?

— Не, аз... тръгнах си. Няма да се върна повече там...

— Остани тогава в стаята отзад. Малко е тясна, но става на първо време.

— Аз... благодаря, само че... той ще ме потърси. Не искам да имаш проблеми...

— Проблем ще има той, не аз. Не се тревожи. Работиш за мен. Няма да позволя на никого да тормози хората ми — той повдигна леко брадичката ѝ и погледът му потъмня при вида на белезите. — Определено той ще има проблеми. Не се притеснявай. Лека нощ.

Момичето затвори вратата зад гърба си и се вслуша в стъпките му, заглъхващи нагоре по стълбите. В главата ѝ звучеше гласът на майка ѝ „Безплатен обяд няма, мъничката ми“. Тя си легна, но прекара цялата нощ с очи, вперени в тавана. Чакаше да чуе стъпките му и да го види до леглото си.

Явно се бе унесла по някое време, защото се стресна и седна рязко в леглото. Чу го как прави нещо в кухнята и тогава си даде сметка, че бе изкарала нощта сама. Без никой да я безпокои.

Когато излезе, него вече го нямаше.

След обяд Данте я остави за малко сама. Когато Сол се прибра вечерта в стаята си, на вратата ѝ имаше чисто нова ключалка, а на

масичката до леглото — трите ключа от патрона, вързани с метална халкичка.

Соледад притисна за момент ключовете до бузата си. Чу стъпките му по стълбите и се подаде:

— Данте... Благодаря ти.

Беше се спрял на последното стъпало и само ѝ пожела лека нощ. За първи път от години Соледад наистина спа добре.

Изхвърляше боклука, когато чу дрънчене на вериги зад гърба си и познат глас:

— Значи сега си негова кучка, а?! Знаех си, че те чука. Сега той ли ти е сводника, кучко!

Соледад видя, че Данте е на вратата на бара, зад него се показваше и огромният колумбиец. Алваро бе с още две от приятелчетата си, носеха вериги и пистолети. Трябваше да действа много бързо, за да не пострада някой.

— Остави ме на мира, Алваро! Никой не ми е сводник сега. Не съм ничия кучка, нито някога съм била!

Той пристъпи към нея и хвана шията ѝ с две ръце:

— Май си забравила кое как е... — спря се на средата на думите, понеже момичето се притисна плътно до него и го бодна с пеперудата в слабините. Данте и Серхио приближаваха, но тя им махна да спрат:

— Нищо няма да забравя, Алваро, обещавам ти го. И ако още веднъж се появиш тук, за да ме тормозиш, ще съжаляваш. Следващия път няма да спра ножа само до там, разбра ли?!

— Тъпа кучка! Ще съжаляваш...

— Време е да си ходиш, приятел! — намеси се Серхио.

— Нищо не сте видели още! — изсъска Алваро и се дръпна от нея. — Ще ви науча аз вас. Никой не може да ми взима курвата, без да плати!

— Добре ли си? — попита я тихо Серхио, докато онези се оттегляха.

— Нищо ми няма.

Не им каза, че не беше свършило, поне не за нея. Знаеше, че рано или късно ще се разправя с Алваро и тогава никой нямаше да може да ѝ помогне.

— Тези дни е по-добре да не излизаш от бара — предложи ѝ Данте. — Докато нещата поутихнат.

Когато дойде време да ѝ плаща, Соледад видя, че не си е удържал наем.

— Не се безпокой. Ако живееш далече от тук и трябва да се прибиращ по времето, когато свършваме, пак щеше да оставаш да преспиваш. Освен това не е като да съм ти отсъпил целия горен етаж, нали?

— Така ми е добре. Повече не ми трябва. Благодаря.

Понеже не искаше и дума да се издума по този въпрос, Соледад скоро откри разни малки трикове да му се отплаща за помощта. Носеше прането му заедно със своето в една обществена пералня наблизо, ставаше по-рано и чистеше бара, а когато ѝ се отдадеше възможност, почистваше и горния етаж, където спеше той.

Там практически обитаема беше само една от малките стаи и тя рядко беше разхвърляна. Понякога на масата до прозореца намираще скици с рисунки. Веднъж си позволи да го разгледа и то защото беше отворен. Бяха страхотни, но и много много тъжни.

Никога преди не беше обръщала внимание, но Данте беше обект на доста свалки от страна на жените, отбиващи се в бара. Всъщност, имаше пет-шест, които само заради него идваха, но за повече от месец живот в къщата му никога не го бе чувала да води някой горе. Кое то ѝ се виждаше малко странно, но пък и тя от своя страна не обръщаше внимание на свалките на клиентите. Явно, реши тя, не всички мъже бяха откачени на тема секс.

След няколко седмици телефонът иззвъня и след кратък разговор Данте изхвърча от бара притеснен. Същия ден нямаше мач, така че и последните клиенти се разотидоха към единайсет и половина. Серхио си отвори една кола, докато Соледад приключваше с чистенето и пускаше решетките. После седна до него и попита:

— Данте каза ли ти къде отива? Изглеждаше много притеснен.

— Не, не ми каза. Ама ако има нещо, ще се обади, предполагам.

— Може да има среща, знам ли? — момичето протегна крака и се замисли за топлия душ, който щеше да си вземе след малко.

— Ами, среща! Това и да го видя, няма да го повярвам. Кое то ме подсеща — колумбиецът я мушна с пръст в ребрата — ти кога за последно имаше среща, дребен?

— Стига пък ти! Най-сетне съм сама и си стъпвам на краката... не искам и да си помисля за мъже! А и като си знам късмета... Ще е

някой като Алваро или пък Алваро ще се появи и ще го смачка... не, благодаря!

— Ти не знаеш ли...? — Серхио се стъписа. — Той... Намерили са го мъртъв в парка зад църквата. Застрелян. Заял се с някакъв тип от Тринитарио^[4].

Сякаш светът се завъртя около нея. Серхио продължи да й говори, но не разбра какво. Измърмори му, че е уморена и прочие, а когато заключи зад него и се прибра в стаята, си поплака малко. После си взе душ и се успокои.

Приготвяше се да си ляга, когато я стресна звукът на счупено стъкло. Сърцето й се качи в гърлото. Промъкна се в кухнята и взе една от бухалките, които Серхио държеше за всеки случай зад вратата. Излетя в бара като тапа от бутилка и почти скочи на гърба на Данте, който се опитваше да си налее питие. Ръцете му трепереха и разливаше навсякъде. Соледад се уплаши — доколкото знаеше, той беше бивш алкохолик, а за тях само с едно питие не се свършваше.

— Извинявай, че те събудих — промърмори той. Не звучеше пиан.

— Не спях — тя събра стъклата, извади две чаши и взе бутилката от ръцете му. — За какво ще прием?

Данте мълча дълго и се взира в чашата си:

— За приятелите. И за смъртта.

Соледад само натопи устни в чашата и седна до него на бара.

— От кога пиеш?

— Това ми е първото. Не се безпокой. Няма опасност да се натряскам. Искам, но вече съм отвъд това.

— Говори ли ти се?

Данте поклати глава и потърка слепоочията си:

— Не знам има ли смисъл.

— Тогава само да прием — сви рамене тя.

Помълчаха малко, после той внезапно заговори:

— Тази вечер ме повикаха да разпозная трупа на най-добрия ми приятел. На човека, с когото съм израснал.

Соледад знаеше, че в такива случаи е по-добре да не казва нищо. Понякога една думичка, дори поемане на въздух, беше достатъчна да прекъсне нещо, от което човек има нужда. Само чукна чашата си с

неговата и отпи. Замая се, но и тя имаше нужда от приспивателно тази нощ.

— Заедно започнахме да се друσαμε, заедно започнахме да крадем, за да си набавим дрога... Заедно попаднахме в затвора и заедно бяхме в клиника. Само че той не успя. Продължи да се самоунищожава и накрая... — Данте замълча и изпразни на един дъх чашата си.

Сол му доля.

— Не знаех, че си бил... — осъзна, че ще прозвучи тъпо и не довърши. Че кой си окача табела „наркоман“ на врата?!

— Почти никой не знае. Пък и съм чист от близо шест години — засмя се горчиво и добави — тоест, на метадон съм. Кой ли би помислил!

Момичето се сети за Серхио и неговия колан и неволно се усмихна:

— Всички си имаме по нещо, което ни стяга...

Данте я погледна объркано.

— Остави. Сетих се за нещо, което някой ми каза веднъж — че всички си имаме по една малка тайна, която ни тормози.

Сто на сто е бил Серхио. Откакто спря пиенето, все такива ги приказва.

— Съжалявам за приятеля ти. И се радвам за теб. Възхищавам се на хора като теб и Серхио.

— Аз пък не съжалявам за него. Яд ме е. Защото беше тъпо копеле и не осъзнаваше, че не бива да пропиляваш всичко, което имаш. Макар че понякога излизаш от ада, за да осъзнаеш, че не ти е останало нищо. Освен, може би, тихата гордост, че поне в едно нещо си победил. И че успешно си заменил дрогата с друга дрога. Този път предписана — Данте метна чашата по стената. — И ти идва да крещиш, знаеш ли. Ако сега не седях тук да си говоря с теб, щях да съм навън, да си търся боя — вдигна ризата си и Соледад видя белези от нож по корема му. — Ей това се случва с мен в нощи като тази.

Момичето му обърна гръб и си съблече тениската. Усети как той си поема рязко дъх — знаеше какво вижда. Дълъг блед белег от ребрата до ханша й. Облече се и промълви:

— И с мен се случват подобни неща в нощи като тази. Чужди нощи. Вярваш или не в момента, направил си едно добро, като си се

отказал. Повярвай ми, разбирам ги тия работи.

В този момент, на това място тя беше по-стара от двамата. Без значение реалната разлика в годините им, тя се усещаше древна, а той стоеше там, вперил поглед в нея, като изгубено дете, като човек, лишен от смисъл и от сили.

Слезе от високия стол и се приближи до него. Вече не се страхуваше нито от очите му, нито от него самия. Вдигна се на пръсти и долепи устни до неговите.

Данте я целуна лекичко, после, когато тя не се отдръпна, сложи ръце на гърба ѝ, сякаш за да я задържи при себе си и продължи да я целува.

Без да промълви нито дума, се изплъзна от прегръдката му и го поведе към стаите горе.

Измъкна се на зазоряване, без да е мигнала дори за секунда. Данте се бе унесъл малко преди това и тя бе постояла до него двайсетина минути, слушайки тихото му дишане.

Слезе в бара и изчисти, после си смени дрехите и излезе навън. Беше свободната ѝ сутрин и имаше куп работа за вършене.

Остави дрехите в пералнята и се зачуди какво да прави през следващите три часа, докато ги вземе. Чувстваше се добре, защото за първи път от много време не трябваше да се озърта за Алваро. А и не се заблуждаваше — случката с Данте през нощта бе не само заради него — направила го бе и заради себе си. И чудо или не, имаше ефект.

Видя един фризьорски салон насреща си и преди да го е обмислила, се набута вътре. За първи път харчеше собствените си пари без страх. За себе си.

Все пак не си отрязва много от косата. Промяната е хубаво нещо, стига да не се прекалява.

След това си купи една-две дрешки и докато се усети, беше станало време да се връща в бара. Чак като нарами торбите с прането, осъзна, че ѝ е малко нервно. Ами ако се държеше като кретен и почнеш да я игнорира, за да ѝ покаже, че нищо не се е случило? Или още по-лошо, ако започнеш да я прегръща пред очите на всички?! Не можеше да прецени кое би я засрамило повече.

Влезе в бара и поздрави весело. Преди някой да успее да каже нещо, Серхио, който още не бе отишъл в кухнята, се развика:

— Карамба, моме, е и сега ако отречеш, че има мъж намесен в цялата работа, не съм ти приятел вече.

Момичето се изчерви и подметна нещо, но бързият поглед, който метна към Данте, я шашна — слава богу, че вниманието беше насочено към нея, защото и Данте — хладнокръвният и студен Данте — бе почервенял леко.

Влезе да остави прането в стаята си и след кратко колебание си облече новите дънки. Метна си един бърз поглед в огледалото и видя, че наистина има промяна и не беше в прическата — цялото ѝ лице сияеше.

Понечи да излезе, когато видя малкото листче на възглавницата си. Вдигна го и запали настолната лампа, за да види какво има на него. С молив за графики и ъгловатия почерк, познат ѝ от таблото с менюто, на листчето пишеше:

„Кой би помислил, че самотата^[5] ще се превърне в слънце^[6]...“

Погали буквите с връхчето на пръстите си и ѝ стана топло на душата.

Излезе в бара, като пътьом плесна един зад врата на Серхио, ей така, профилактично. После си сложи престилката и кимна на Данте, без да му каже нищо. Той ѝ подаде листче и каза тихо:

— Маса три не са си платили още.

И вихърът на работния ден ги поде. Като всяка сряда имаше и мац, та успяха да затворят благополучно към един. Серхио приготви сандвичи и за тримата и седнаха на масичката до задната врата.

— Направо съм смачкана — промълви момичето и протегна крака. — Почти не мигнах тая нощ.

— И на кого се дължи това? — закачливо подметна Серхио. — Хайде, хайде, можеш да кажеш. Шефът няма да те слуша, аз ще се погрижа. Какво прави цяла нощ, а?

— Много неща и все хубави — изплезе му се Соледад. Данте отпиваше от бирата си, без да продума. Момичето се зачуди дали след това нямаше да се състои „отрезвяващия“ разговор на тема „възрастова разлика, отношения шеф-работник и други неудобни точки“...

Така, така... Крайно време беше да живнеш — Серхио се обърна и сръчка Данте в ребрата. — Пич, взимай пример от младото. Докога ще ми се мотаеш като монах наоколо...

С много мъка Соледад успя да не се изкиска. Колумбиецът помърмори още малко щуротии, после си тръгна. Момичето остана да събере бутилките и остатъците от храна, докато Данте заключи след готвача.

Когато приключи и тръгна към стаята си, на вратата се сблъска с Данте. И двамата спряха неловко един срещу друг.

— Благодаря за бележката — пророни Соледад. Не издържаше на погледа му.

— Тръгнала си рано.

— В случай, че се събудиш и съжалиш за станалото...

— Единственото, за което съжалих, бе, че те нямаше — тихичко я прекъсна той.

Момичето направи неопределен жест с ръка. Данте се приближи до нея и я целуна. Тя се остави в ръцете му, без да протестира. Всички въпроси и притеснения от деня сякаш се стопиха. Само че тя знаеше, че не са. Там си бяха, просто... просто не им позволяваше да се покажат.

Изведнъж Данте спря.

— Не мога така. Знам, че само ако реша, ще те имам, но няма да си ти... Ще ми позволиш да те имам, но няма да го искаш.

Момичето го погледна объркано. За какво говореше той по дяволите?

— Не искам да съм просто някой, с когото си, защото той е поискал. Искам да си с мен, защото ти ме искаш. Искам да се научиш на това, разбираш ли? — поклати глава — Не ме разбираш, нали?

— Разбирам те — промълви тя, без да има най-малка идея. — Лека ноц.

Зад себе си чу как той удари с юмрук по стената. И странно, не проклинаше нея, а себе си.

Събуди се потна. Беше ли крещяла пак? Ослуша се за момент — не се чуваше нищо. Сънят я бе връхлетял отново и този път беше по-жесток. Тя усещаше нечие присъствие в мрака, но колкото и да викаше, никой не дойде да ѝ помогне. Заплака тихичко, свита на кълбо. Мислеше си за Данте и за думите, които не разбираше напълно.

Целия следващ ден бе подтисната, нямаше и помен от живостта и закачливостта. Данте също беше мълчалив, но при него разликата

почти никога не се забелязваше. Едва издържа до вечерта, усещаше очите си подпухнали и червени.

Миеше чаши зад бара, а последните двама клиенти си допиваха бирата. Данте чистеше масите, когато в помещението влезе дребен мъж с латиноамерикански черти. Нямаше да му обърнат внимание, ако не беше трясъкът на счупена чаша иззад бара.

Соледад беше пребледняла и стискаше двете си ръце толкова силно, че бяха посинели. Тънка струйка кръв се стичаше по едната. Данте понечи да я приближи, но го изпревари niskият човечец:

— Соледад, дъще... Радвам се да те видя.

— Какво правиш тук? — просъска момичето и всички подскочиха. Досега не я бяха виждали такава. Серхио, който се бе подал на вратата на кухнята, погледна Данте въпросително. Данте му протегна ръка „Почакай!“ и се измести зад дребния човек, за да реагира, ако е нужно.

— Аз... исках да ти кажа, че майка ти... тя почина преди няколко месеца и от тогава те търся... искам да сме семейство, както едно време...

При тези думи, преди някой да успее да реагира, Соледад прелетя над бара. В ръце държеше бухалката, която обикновено стоеше под бара и преди някой да каже или направи нещо, се метна върху човека и започна да го налага. Ако беше по-яка, би могла да го убие, но яростта ѝ даваше достатъчно сила да го повали на земята.

Данте се втурна срещу нея и получи един удар по рамото, преди да дръпне тежкото дърво от ръката ѝ и да я прегърне. Тя продължи да се съпротивлява, а дребният тип се вдигна, обърсвайки кръвта от устните си с ръкав.

— И ти си луда кучка като майка ти!

— Не смей да говориш за майка ми, кучи сине! Ти си я убил, ти, копеле мръсно! И сега идваш тук и ми говориш за семейство, какво семейство съм ти аз на теб, изрод! Насилник на деца! Ако още веднъж те видя тук...

Дребният тип понечи да каже още нещо, но на рамото му се стовари огромната лапа на колумбиеца.

— Хайде, приятел, чу я! И ако бях на твое място нямаше да се появявам пак тук. Че това твоето си беше чисто нападение над девойчето...

Гласът му заглъхна навън, заедно с протестите на дребния. Двата последни клиенти се изнизиха тихичко, оставяйки пари на масата. Данте не смееше да я пусне — все още бе напрегната като струна в ръцете му.

— Кучи син! Гаден кучи нагъл син!!!

— Отиде си — успокояващо промълви Данте и я целуна по косата.

В този момент някой се прокашля — Серхио се бе върнал.

— Изпратих господина и поговорих с него. Едва ли ще се появи пак в квартала. То да ти кажа и мен ще ме е страх да идвам на работа вече, с такива колежки...

Раменете на Соледад се разтресоха и за момент и двамата се стреснаха още повече. Не я бяха виждали да плаче. После осъзнаха, че се смее и Данте я пусна.

— Добре, че нямаше хора, инак бизнесът ти щеше да пострада — хълцайки рече тя.

— Майната му — отвърна Данте. — Ти добре ли си? Ела да ти видя ръката. Серхио, затвори ти вратите, моля те.

Проми й ръката и я зави с малко бинт. Не беше нищо особено — драскотина, но той проточи колкото може повече, докато момичето му промълви развеселено:

— Спокойно де, няма да ми паднат червата от там!

— Какво беше това — не се стърпя Серхио. — И от къде тоя индивид познава майка ти?

— Спеше с нея през последните десет години. И с мен му се искаше, макар че не му се отвори парашута.

— Че ти тогава си била...

— Започна, като бях на десет. Успях да избягам и от тогава всяка вечер, в която мама беше на работа, аз спях по улиците.

Серхио удари с огромната си лапа по масата:

— Ех, ако го знаех преди малко... Друг разговор щяхме да проведем с господин „семејство както някога“...

— Няма смисъл — отвърна Соледад. — Свърши се. И мама вече не е при него. Колкото и откачено да прозвучи... Радвам се, че се спасила. Накара ни да дойдем тук, само аз и тя... а брат ми го остави в Сао Паоло. Щели да го вземат после... Само че после така и не дойде. Защото знаеше, че ако брат ми дойде, ще му кажа какво става и ще го

кастрира — момичето се вгледа в ръката си. — Мамка му, защо ме спряхте?

Двамата не казаха нищо.

— Като станах на петнайсет, избягах с едно момче... мама е плакала много, знам си, но не можех да ѝ кажа... Просто не можех. И така се започна... — стресна се и погледна Данте. После промърмори — искам да си легна. Ще се видим утре, нали?

И избяга в стаята си.

Внезапно, сякаш на екран, видя живота си и осъзна какво беше искал да ѝ каже Данте. Животът ѝ бе минал така — да спи с мъже в замяна на покровителството им. Да спи с тях, когато те го поискат. Да не обича, да не желае... Да търгува със себе си, като подтиска чувствата си. Това не искаше той, да е с нея в замяна на нещо. Просто искаше да я отърве от рамките, в които сама се бе затворила.

Разплака се и се тръшна на леглото. Не ѝ пукаше дали я чуват или не, болеше я от това, което бе научила за себе си. Плака дълго. Чу го как спира пред вратата ѝ, но не влезе. Накрая заспа изтощена.

И попадна пак в съня. Забори се с огромните вълни, замята се и се опита да извика за помощ, но бистрата вода я заливаше на талози и давеше... и изведнъж почувства нечии ръце около себе си. Устните на Данте се впиха в нейните и ѝ дадоха глътка въздух. „Не се бой, малката! Тук съм“ — мълвеше ѝ безспир и водата започна да се отдръпва.

Събуди се, този път не от страха. Беше изпълнена с чувство за победа и за свобода.

В стаята му още светеше. Когато влезе, го завари заспал на леглото над скицника си. Издърпа го леко и понечи да го остави на пода, но рисунката привлече вниманието ѝ. Беше лице на каменна богиня, на момиче, студено и надменно, момиче с нейното лице. А в очите му се отразяваше коленичил мъж, дребен и слаб, протягащ напукано сърце към богинята си.

Остави я на пода и погали лицето му. В съня си изглеждаше толкова беззащитен... Внезапно той отвори очи и прошепна:

— Здравей, малката ми. Надявах се да е истина.

— Истина е — отвърна Соледад и се пхна в прегръдката му. — Този път няма да си тръгна на сутринта... Обещавам.

Посрещнаха зората заедно.

Завръщам се по пътеката на спомените, а всичко изглежда някак по-малко и по-старо. Разнебитеният асфалтов път през пооредялата борова гора, къщичките покрай него, площада, който някога ми се струваше огромен с проснатото сено, чиито аромат се носеше навсякъде. Селото е последното по отбивката, пътят умира на площада му пред читалището и хоремага, библиотеката, в която толкова обичах да ходя като малка — прашно малко помещение на втория етаж на читалището. А на сцената на първия етаж колко ли пъти бях гледала „спявките“ на пенсионерския клуб, че дори веднъж Стоянка Мутафова и Георги Парцалев в „Госпожа министершата“.

Завръщам се на село след години, прекарани на гурбет, завръщам се с мъжа ми, за да му покажа част от живота си, за да го запозная с дядо ми. После пак заминаваме в студената чужбина, там, където сме хора без минало, без история, просто имигранти. Дървета без корен, подмятани от бури и кризи, от хорската омраза и недоверие.

Къщата е същата каквото я помня, само се е смалила. Напомням си, че всъщност аз съм пораснала. Зелената олющена порта виси малко на криво, от двете ѝ страни покритите с цвят Дървесни ружи. Малка пътечка от цимент води до стълбището, което едно време ми се струваше по-стръмно и от връх Ботев, а сега са само шест стъпала до бялата входна врата. Вратата е отворена, там чака дядо. По-дребен е, отколкото си го спомням, малък и някак остарял. Как ли ме вижда той?

Прегръщам го и преглъщам сълзите си.

— Е, дойдохте значи! — казва той и ни въвежда в някогашния палат на игрите. Мирише на скара, във външната мивка се изстудяват няколко бутилки бира и диня. На масата — салата и хляб, от оня едновременен хляб тип „Добруджа“, с жилавата коричка. Слава богу, до тук не е достигнал прогресът, мисля си. Сядаме и вадим подаръците за него — лула и тютюн, бутилка испанска ракия.

— Това да откажеш по-лесно цигарите — подкачам го аз, а той се усмихва беззъбо:

— Аз, чадо, на моите години нищо не отказвам вече — после ни доверява, вече сериозен, че от година и половина не пие нищо друго освен биричка. Изненадва ме. Все пак балканджийско чедо... но ме и радва.

През отворения прозорец на кухнята се вмъква шарено коте и започва да ни се умилква подред, а дядо ми чупи част от едно кюфте и му го дава с ръка. И това си го спомням. Сякаш беше вчера.

След обяда, който има вкус на детство, но и на преглътнатите ми сълзи, мъжът ми отива с дядо да види казана за ракия — гордост и хоби на всеки балканджия.

Аз отивам до малката библиотека в задната стая. Всяка една книга тук ми е позната, като стар приятел ми е. Някои не разбрах докато ги четях, все пак съм била десетина годишна. Но си спомням всички. Взимам на посоки една — оказва се ръководство по зайцевъдство. Едно време планирах да си правя ферма за зайци. Знаех наизуст ръководствата, бях измислила всичко, освен момента с клането. Всъщност това ме накара да се откажа от плановете си, самата мисъл да коля или продавам пухкавите създания ме докарваше, а и все още го прави, до сълзи.

Посягам да оставя книгата и нещо пада от нея — няколко сгънати листа, изписани с детски почерк. Вдигам ги и зачитам. „План за военни действия срещу баба“. Ха сега де, това защо не го помня?! Почеркът е разкривен и грозноват — моят си е. Резултат от „обръщане“ на ръцете ми за писане, от лява започнах да пиша с дясна. За съжаление, закачих първите няколко години училище през комунизма, когато да си различен беше болест и трябваше да се излекува.

Продължавам да чета. „Днес баба нарече Ричи мръсна кучка, понеже се крие на сянка под зелето. С това вече прекали. Обявяваме ѝ война...“ По-нататък имаше описание на подривната дейност, която сме провеждали. Имаше и продължение, за бойкот на баба и дядо, защото заклали петела. Помнех го тоя петел, голяма гад беше. Само се хвърляше да ни кълве със сестра ми. Ама върви разбери начина на мислене на малките невинни създания.

Нещо се търкулна по бузата ми и падна върху листите. Докоснах лицето си — плачех. Чух, че „поклонниците на казана“ се завръщат и избягах в банята. Откакто наближих трийсетте, станах много „емоционална“, а това не ми харесва да го показвам. Седях на стъпалото на банята и плачех като луда. Не беше онзи плач, шумния, придружен с хлипане и подсмърчане. Просто сълзите се търкаляха безспир, капеха върху плочките и дълбаеха вадички в праха.

Двата дни ги прекарахме по ливадите и полята, за гъби или просто ей така, на разходка. През цялото време сърцето ми бе свито на топка, всяко изтласкване на кръвта му костваше прекалено много. Страх ме беше, не исках да се върна и да загубя отново частичката от себе си, която бях открила зад зелената олющена врата с двете Дървесни ружи, потънали в цвят.

На сутринта, когато щяхме да си ходим, чух, че дядо ми стана и отидох при него в кухнята. Иначе щеше да се появи при нас и да ни призове на кафе. Искаше ми се да си поговоря с него насаме, а и мъжът ми трябваше да поспи още — чакаха го повече от 400 километра до София.

Кафето беше черно и малко горчиво. „Нова бразилия“, какво друго да е. Познавах хора в Испания, които го купуваха на двойна цена от българските магазини там, въпреки че можеха да намерят по-евтино кафе в испанските. Всъщност, въпросните хора казваха, че кока-колата не е хубава, доматиите не са хубави, сиренето е гадно... Понякога се чудех какво дявол го взел ядат? И за това ли от апартаментите им всяка вечер се носеше ароматът на скара? Явно поне месото си беше месо. Или те не бяха чак такива патриоти, за каквито се пишеха.

— Виждам те със свито сърце — откъсна ме от мислите ми дядо. — Не ти се идваше?

— Не ми се тръгва — отвърнах му. Сълзите заплашваха да ме превземат пак, за това отидох до прозореца. — Селото е безлюдно.

— Ми те, младите, са по градовете. Или по гурбет като вас. Само старци останахме, пък и не много. Взехме да си отиваме малко по малко.

— А ти как си?

— Аз съм добре, не ме мисли ти мен. Живота си гледай, мъжа си. Аз тук и дръвца си имам, и зеленчук. Само правнуци чакам.

Загорча ми. Как да му кажа, че няма и да дочака? Че не искам децата ми да растат в Испания, а в България скоро няма да си дойда? Не му отговорих, отпих от кафето.

— Знам какво те тормози — продължи дядо ми. — И с мен се случваше, докато бях в града. Не се чувствах на място, все копнеех за тук. Дърво без корен бях, все се чудех как да избягам и да се прибера, макар и за малко. Чак сега разбирам какво е било. Корените ти не са на определено място. Корените са тук — той докосна сърцето си. —

Където са ти любимите хора, там са. Не си мисли, че тук ще си пощастлива или ще ти е по-лесно. Просто не забравяй от къде идваш и ще се чувстваш добре, където и да отидеш. Това е най-важното.

Как си преглътнах сълзите, само аз си знам.

Заминахме си на обяд за София, а на другия ден — за Мадрид. Превъртах думите му в главата си много пъти, много пъти плаках над тях. Години по-късно разбрах какво е искал да ми каже, примирих се, даже свикнах, само че него вече го нямаше, за да мога да му го кажа.

[1] bicho — буболечка (исп.) ↑

[2] oujo — испанска ракия ↑

[3] пеперуда — вид сгъваем нож ↑

[4] Тринитарио — престъпна банда, вилнееща в Мадрид ↑

[5] soledad — исп. самота ↑

[6] sol — исп. слънце ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.